

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1478/2014
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.П. из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., против туженог Ц. а.д. из Б., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 52/13 од 06.12.2013. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 52/13 од 06.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2596/11 од 19.09.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 15.08.2005. године и да тужени врати тужиоца на рад, распореди на радно место према степену стручне спреме, знању и искуствима стеченим на раду као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати неисплаћену зараду за временски период од септембра 2005. до марта 2007. године као и накнаду на име превоза претплатне карте за другу зону у износу и са каматом ближе описаном у том делу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености за период од 02.09.2005. године до дана пресуђења. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 52/13 од 06.12.2013. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос са туженим на неодређено време уговором о раду од 01.04.2002. године. Тужени је водио евиденцију излазака запослених преко службе S. I. за дане ближе описане у нижестепеним пресудама за које је утврђено да је тужилац излазио без излазнице. Дописом који је код туженог заведен 15.07.2005. године утврђено је да је лице у име службе обезбеђења доставило директору Сектора људских ресурса туженог, фотокопије и евиденције о кашњењу на посао, изласцима запослених у току радног времена и период од 01.01.2005. године. При том је наведено да до тада туженом нису достављане евиденције већ су исте водили, архивирали и чували. Од тада се листе достављају сваких 15 дана. Према допису од 25.07.2005. године директор људских ресурса туженог је обавестио генералног директора туженог да одређени запослени у протеклих седам месеци касне, излазе без одговарајуће документације у току радног времена и крше радну дисциплину и чине повреде радне обавезе. Као пример навео је тужиоца који према табеларној евиденцији излазака у току радног времена од 25.07.2005. године у периоду од 28.01.2005. године закључно са 24.05.2005. године више пута изашао са посла без излазнице. Тужиоцу је дато упозорење 28.07.2005. године о постојању разлога за отказ који се односи на његово понашање односно повреду радне дужности – неоправдано напуштање рада или закашњавање на рад више од три пута у току радне недеље. У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је тужилац у временском периоду 28.01-31.01.2005, 01.02.2005, 02.02.2005, 03.02.2005, 07.02.2005, 09.02.2005, 10.02.2005, 16.02.2005, 17.02.2005, 21.02.2005, 22.02.2005, 23.02.2005, 28.02.2005, 01.03.2005, 02.03.2005, 04.03.2005, 07.03.2005, 05.05.2005, 16.05.2005. и 24.05.2005. године, у дане који су наведени у решењу о отказу, у континуитету неоправдано напуштао радно место и кршио радну дисциплину. Последња радња извршења повреде радне обавезе је 24.05.2005. године. Тужени је о томе сазнао из дописа од 15.07.2005. године. Решење о отказу је донето 15.08.2005. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај овако донетог решења.

Према члану 22. став 1. тачка 3. уговора о раду закљученог између парничних странака, послодавац може да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако не поштује радну дисциплину односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Тачком 10. истог члана уговора предвиђен је отказни разлог и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то неоправдано напуштање рада или закашњавање на рад више од три пута у току радне недеље.

Према члану 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлог који се

односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду односно ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Рокови у којима послодавац може отказати уговор о раду јесу три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа односно шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа (члан 184. став 1. Закона о раду).

Имајући у виду да је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужилац у дужем времену у датумима ближе описаним у нижестепеним пресудама а који су наведени и у упозорењу о постојању разлога за отказ и у решењу о отказу тужилац напустио радно место, а за то није имао потребну исказницу, да је послодавац о оваквом понашању тужиоца сазнао из извештаја од 15.07.2005. године, а решење о отказу је донео 15.08.2005. године, правилан је закључак нижестепених судова да је решење донето у законом прописаном субјективном року у оквиру важећег објективног рока. Свесно понашање запосленог противно усвојеној организацији рада и прописаним правилима понашања на раду представља акт кршења радне дисциплине и довољан и оправдан разлог за отказ од стране послодавца, па су неосновани супротни наводи тужиоцеве ревизије. Садржина чињеничног основа отказа датог тужиоцу и чињенично стање утврђено у судском поступку потврђују као правилно правно резонување нижестепених судова о законитости оспореног решења о отказу и неоснованости тужбеног захтева за његов поништај, враћање тужиоца на рад и накнаду штете.

Оспоравање утврђеног чињеничног стања није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 398. став 2. ЗПП, па такви наводи ревизије нису посебно размотрени нити су могли бити од утицаја на друкчије пресуђење.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**